

IONEL BARBĂ-RASĂ

ALBUL ȘI NEGRUL
VIITOARELOR
AMINTIRI

Roman

WWW.CORES.NET

CUPRINS

7	CAPITOLUL I
21	CAPITOLUL II
41	CAPITOLUL III
62	CAPITOLUL IV
106	CAPITOLUL V
173	CAPITOLUL VI
195	CAPITOLUL VII
218	CAPITOLUL VIII
245	AUTORUL SE PREZINTĂ

CAPITOLUL I

Erau vremuri grele și tulburi. După atâta distrugere, după atâtea orori, sfârșitul celui de al doilea război mondial a sosit ca o binefacere pentru oamenii din acele timpuri. După ce s-a instaurat pacea, după un drum lung, nelipsit de peripeții, tata s-a întors în locurile natale. Era obosit și murdar. Bunica era aproape gata să nu-l recunoască pentru că se maturizase prea devreme. Devenise bărbat, în adevăratul sens al cuvântului.

Din trei bărbați ai familiei care au plecat la război, doar tata s-a întors. Un frate al tatălui și bunicul meu au plătit războiului tributul suprem. Fratele lui tata a căzut primul în război, în anul 1943, iar bunicul i-a urmat după șase luni, în anul 1944. Îmi imaginez durerea și suferința din sufletul bunicii, peste care a trecut cu greu, când a aflat de moartea lor.

Bunicii mei au fost oameni gospodari și aveau situație materială care le-a permis să îi țină la școală pe toți cei patru copii ai familiei, dintre care unul era tatăl meu căruia i-a plăcut cartea și a devenit învățător. Bunica era credincioasă. Avea credința în Dumnezeu, care a ajutat-o să treacă peste momentele tragice ale pierderii celor dragi.

Avuția deținută înainte de război de bunicii mei se risipise. Cu toate acestea putea asigura traiul nostru pentru o perioadă de

timp. Anul 1947 a fost cel mai greu an de după perioada războiului. Multe familii nu aveau ce pune pe masă datorită foametei crunte care pusese stăpânire pe țară și nici noi n-am dus-o ușor, dar am supraviețuit.

Apoi, în anul 1949, tata s-a căsătorit cu mama, în anul 1951 m-am născut eu, copilul familiei Pricop și părinții mi-au pus numele Ionel. Am fost singur la părinți pentru că mama nu a mai putut naște copii.

În anul 1948, tata a obținut un post de învățător la o școală. În același an mama a obținut postul de învățătoare la aceeași școală. Aici, tata a cunoscut-o pe mama.

Odată, stăteam cu tata de vorbă și l-am întrebat:

– Tată, ce te-a atras la mama?

Tata nu mi-a răspuns, a îngânat: hmmm și m-a întrebat:

– Ce crezi tu că m-a atras la mama ta?

– Frumusețea?

– Are rolul ei. Dar nu numai atât. Sufletul băiete, sufletul m-a atras. Am dreptate când spun că are un suflet bun?

– Da tată, ai dreptate. De unde ai știut?

– Ai uitat că am trecut printr-un război?

Când viața ta se intersectează cu viața atâtor oameni care au luat parte la acest război blestemat, începi să cunoști, să citești sufletul omului. Sigur că, uneori, te poți înșela. După cum există binele în lume, există și răul. Acest rău este pregnant.

Calea de la convertirea binelui în rău este scurtă. În cazul invers, această cale este, mai degrabă, de câteva ori mai lungă. Răul nu se lasă învins ușor, dar străfundurile sufletului ascund comori neștiute, nebănuite de nimeni și de aceea binele biruiește răul. Așa spusese tata atunci și nu insist asupra acestei discuții, dar nici nu

pot să nu remarc profunzimea acelor cuvinte.

Așa cum atunci am stat de vorbă cu tata, odată, și cred că eram clasa a IV-a am stat de vorbă cu mama și am întrebat-o:

– Mamă, de ce ți-a plăcut de tata?

Mama a părut surprinsă de întrebare.

– De ce mi-a plăcut de tatăl tău? Cum să-ți spun să mă înțelegi?!

Am întrerupt-o din răspuns și am zis:

– Tata mi-a spus că i-a plăcut sufletul tău bun.

– Așa a spus tatăl tău?

– Da.

– Când ți-a spus așa ceva?

– Când aveam nouă ani.

– Ahaa! spuse mama, nu foarte tare, dar suficient cât să o aud.

Mama a tăcut două, trei secunde urmate de expresia: mmdaa.

Au urmat alte două, trei secunde de tăcere și nu pot să-mi dau seama ce a gândit mama în acele clipe, apoi m-a întrebat:

– Sufletul, a spus tatăl tău?

– Da.

– Vezi tu, puiul meu drag, tatăl tău a suferit mult. La rândul meu n-am fost scutită de suferințe. Tatăl tău este bărbat și a suferit în felul lui iar eu am suferit în felul meu, dar tatăl tău a suferit când i-a pierdut pe alții apropiați, din timpul războiului.

– Cum adică, alții apropiați? am întrebat-o pe mama, neder merit pentru că nu înțelesesem ce a vrut să spună, întrebare la care aveam să primesc, imediat, răspunsul.

– Gândește-te, Ionel. În acei ani de război, câți camarazi de luptă a avut tatăl tău? Camarazii de luptă ai tatălui tău au căzut pe

rând în război. Dacă între ei și tatăl tău s-au stabilit relații de prietenie, crezi tu că tatăl tău n-a suferit când aceștia au pierit?

– Cred că tata a suferit!

– Vezi de ce am spus: alții apropiați?

– Da, acum am înțeles!

– Când suferințele apropie doi oameni, mai ales un bărbat și o femeie, înțelegerea reciprocă este mai ușoară. Poți înțelege mai repede și mai bine firea celuilalt.

– Poți ghici sufletul celuilalt?

Mama nu se aștepta să spun așa ceva.

– De unde ai scos expresia asta? Este extraordinară.

După această afirmație a mamei, în sinea mea, m-am întrebat cum am putut să rostesc un gând atât de profund.

– Am făcut legătura cu ceea ce a spus tata. Nu a spus că l-a atras sufletul tău? De aceea am spus expresia de mai înainte.

– Foarte bine, dragul meu. Te felicit.

Apoi, mama mi-a dat alte explicații și o parte a acestora țineau de sentimente, cum sunt suferința sau dragostea.

– Așa s-a întâmplat. După ce l-am cunoscut pe tatăl tău, ne-am iubit, apoi ne-am căsătorit și am venit la București. Am părăsit meleagurile natale ialomițene și am venit în capitală, plini de energie și speranță, dar nu am regretat nici măcar o clipă alegerea făcută.

– Apoi ați cumpărat casa?

– Da. Nu ne-au ajuns banii, am împrumutat sume diferite de bani și am făcut rost de toată suma. Apoi, am muncit vreo doi ani să restituim banii împrumutați.

– Da, dar avem casă, nu-i așa?

– Da.

– De ce ți-au pus, mamă, părinții tăi numele Maria?!

– Nu-ți place acest nume?

– Nu știu ce să spun. Dar, înainte să te căsătorești cu tata, care era numele de familie?

Mama a zâmbit. Apoi, râse ușor pentru scurt timp. După alte două, trei secunde mi-a răspuns la întrebare așa:

– Zainea! Zainea era numele de familie înainte de a mă căsători cu tatăl tău. Vrei să-ți spun, pe scurt, o mică întâmplare amuzantă?

– Da, spune-mi, te rog!

– Eram cu tatăl tău și afară se dezlănțuise furtuna. Bătea vântul, ploua și se înserase. O ramură dintr-un copac a căzut în drumul pe care mergeam. Tatăl tău nu a fost atent și s-a împiedicat. Parcă era distrat și a spus: domnul Pricop s-a împiedicat de un ciot de plop, apoi a început să râdă. Am râs și eu. Râdeam împreună și parcă nimeni și nimic nu era în jurul nostru. Poate doar vântul, care încă mai bătea puțin, auzea râsul nostru.

– Ce frumos ai povestit!

– Vrei să mai știi ceva?

– Te mai rog ceva.

– Ce anume?

– Spune-mi, te rog, tu ești credincioasă?

– Cum aș putea să nu fiu credincioasă?!

– Atunci, explică-mi ce înseamnă să fii credincios? Este de ajuns faptul să crezi că există Dumnezeu? Dacă există Dumnezeu... ce este sau cine este El?

Lansasem aceste întrebări în speranța unor răspunsuri, dar în loc de răspunsuri, mama a spus:

– Lăsăm discuția pe altă dată, dragul meu. Ești mic pentru lucruri așa mari.

– Sunt clasa a IV-a! Cum sunt mic?

– Crede-mă, așa este, mi-a spus mama, apoi discuția s-a încheiat. Iar când am crescut, am realizat că mama a avut dreptate. Fiindcă a venit vorba de religie (în general), odată, într-un moment al vieții mele efemere, pentru că această efemeritate este omniprezentă în viețile tuturor oamenilor și nimeni nu trăiește, aici, pe pământul acesta păcătos, o eternitate, am afirmat că religia creștină se află pe locul doi în lume, ca număr al credincioșilor.

Cu secole în urmă, Tertulian spunea: „Nu se naște cineva creștin, ci devine creștin”. Duc raționamentul mai departe și pot spune: nu se naște cineva musulman, ci devine musulman. Sau pot spune: nimeni nu se naște budist, ci devine budist. Dacă sintetizăm cele trei forme, am putea obține: nu se naște cineva credincios, ci devine credincios.

Toate religiile care au existat și există au la bază existența unei entități superioare. Ele recunosc existența acestei entități sau divinități aflate deasupra a tot ceea ce a existat, există și va exista, iar faptul că numele acestei entități (divinități) diferă de la o religie la alta are o mică importanță.

Evenimentele care se vor petrece de la un punct al vieții mele încolo, evenimente pe care le voi relata în această carte, mi-au răscolit gândurile aproape tot timpul. Astfel, mă întreb: de ce mi s-a întâmplat? De ce mie mi s-a întâmplat și nu altcuiva? De ce nu i s-a întâmplat unei persoane mai deștepte sau mai inteligente decât mine, sau poate unei persoane cu o credință foarte puternică în divinitate?

Pe parcursul vieții am intrat în contact cu mulți oameni, dar de ce vedeam părți din viața unor oameni, părți care au fost, uneori fericite, alteori triste. Nu știu de ce așa și nu altfel. De ce nu vedeam numai părțile fericite din viața respectivilor oameni? Nu-mi place că întreb, dar de ce vedeam unele părți triste din viața altor oameni?

În cazurile triste, probabil, mi-aș fi dorit să intervin, dar nu puteam influența viața acestor oameni. Este bine că a fost așa, pentru că sunt subiectiv și sunt prizonierul unei subiectivități accentuate în ceea ce privește raportarea obiectivă la desfășurarea unui eveniment sau altul. Această subiectivitate putea conduce la amplificarea sau stoparea urmărilor evenimentului în cazul în care puteam influența viitorul care ar fi devenit amintire după consumare sa.

Oamenii se hrănesc cu speranțe, cu vise pentru viitorul apropiat sau mai îndepărtat, vise care se pot împlini sau nu în acest viitor imaginat de fiecare dintre noi în felul propriu. Când acest viitor se va consuma, ne hrănim cu amintiri. O mare de speranțe și un ocean de amintiri ce se revarsă, în mare parte, în viața fiecăruia, viață care tronează ca un munte în mijlocul oceanului.

Vârful muntelui atinge cote fabuloase, de neimaginat. Vrem sau nu, suntem obligați să escaladăm acest munte, dar până în ce punct reușim să escaladăm muntele, asta nu știu pentru că depinde de mulți factori.

În primul rând depinde de Dumnezeu, dar pot afirma, cu siguranță, faptul că într-un punct tot ajungem, iar dacă acest punct este mai aproape de vârful sau de poalele muntelui, este altă problemă.

De-a lungul vieții mele am ajuns, prin diferite metode sau procedee, printr-o rațiune pozitivă întreținută și susținută de expe-

riență, să mă cunosc bine, nu perfect. La oamenii care suntem nu există perfecțiune, mai ales în zilele noastre. Societatea existentă acum pare bine organizată deși, mai degrabă, este dezorganizată, ce-i drept, nu până într-acolo încât să devină anarhie. Dacă am ajuns să mă cunosc, pot afirma că am fost un om modest și încă sunt un om modest, chiar dacă, oarecum, cândva, eram orgolios. M-am schimbat pe parcursul vieții, dar unii vor afirma despre caracterul uman că nu poate fi schimbat deoarece ne naștem cu el și așa rămâne toată viața. Poate că au dreptate oamenii respectivi, poate că așa este! Înseamnă că eu sunt excepția sau alții, ca mine, sunt excepțiile.

Spuneam că am fost modest, dar a fi modest nu poate fi ceva rău.

Răutatea omului nu vine din modestie. Răutatea omului vine din resorturile intime ale firii umane, imperfecte. Răutatea omului vine din străfundurile unei rațiuni, de moment, negative.

Am fost orgolios mai ales în copilărie și nu sufeream să mă contrazică alt copil. Deși, de multe ori, îmi dădeam seama că nu aveam dreptate, îmi mențineam punctul de vedere, iar ceilalți copii cedau. Jubilam victoria în sinea mea. Probabil, aveam impresia că argumentele mele au fost corecte și de aceea copiii cedau. Unii copii cedau de frică, poate. Alți copii cedau pentru că, poate, erau mai deștepți decât mine.

Mi-aduc aminte că eram la grădiniță, grupa mare, pregătitoare. Aveam o educatoare tânără care iubea copiii. O chema Nicoleta, era blondă, frumoasă, înaltă și avea o voce calmă și suavă.

Erau zilele premergătoare sărbătorilor de iarnă. Repetițiile pentru serbarea de Moș Crăciun erau în toi. Pentru serbare copiii pregătiseră împreună cu doamna educatoare o serie de poezii și

cântece pe care trebuia să i le spunem moșului pentru a primi cadouri. Copii curioși fiind, îi puneam doamnei educatoare întrebări. Un copil a întrebat: De unde vine moșul? Alt copil a întrebat: Ce cadou mi-aduce moșul? Altul a întrebat: De unde știe moșul dacă am fost cuminiți? Dacă nu am fost cuminiți, nu ne aduce cadouri?

Doamna educatoare, cu o voce calmă, a răspuns la toate întrebările adresate de noi, copiii. Aproape toți copiii puseseră o întrebare, dar eu nu am întrebat nimic. Parcă eram absent de la ceea ce se petrecea în jurul meu și parcă mintea îmi era în altă parte. Probabil uimită de faptul că eu nu am întrebat nimic, doamna educatoare m-a întrebat:

– Ionel, ce se întâmplă cu tine? Nu ai întrebat nimic!

Pentru câteva clipe am fost într-un fel de transă. Am vizualizat ceea ce se va întâmpla la serbarea de peste câteva zile. Parcă era o scenetă dintr-o piesă de teatru, sau o secvență dintr-un film, care se desfășura prin fața ochilor mei cu o viteză mare. Visam, dar visam cu ochii deschiși.

Doamnei educatoare i-am dat un răspuns care, parcă, a lăsat-o mută:

– Eu voi fi primul care îmi voi lua cadoul. Moșul îmi va spune că merit cadoul pentru că am fost cuminte și ascultător.

După câteva zile, faptele s-au petrecut așa cum am spus. Ciudat și inexplicabil! Probabil, doamna educatoare gândea că ceea ce spusese era rodul imaginației unui copil, dar după vacanța ea i-a relatat mamei ce se întâmplase și i-a împărtășit uimirea pe care a avut-o.

Nu se întâmplase nimic rău, dar era neobișnuit și greu de crezut faptul că am putut să intuiesc viitorul, iar de acum încolo,